

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Διοικηθέντων υπό του ΄Γραμματέως της Παιδείας ως τὸ κατ' Ἐξῆς παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐπὶ τὴν γλῶσσαν ἢ αὐ ὁμοιωτικῶς, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμογενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κέντρον τινὸς πλεονεξίας ἄς ἀναγνώστω ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐπισημικοῦ δραχ. 5. — Ἐπισημικοῦ φρ. χρ. 7
Δι' ἀσυνδρομαί ἄρξονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀπόλου, 119, Ἐναντὶ Χρυσοσηπτακλιτισσῆς.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Φεβρουαρίου 1898 Ἔτος 17ον. — Ἀριθ. 8

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΟ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια ἴδε σελ. 49.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Καίτοι ἠσθάνετο τοὺς πόδας αὐτῆς κεκμηκότας καὶ ἀλγοῦντας, ὅμως ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπιβαδίζουσα· διότι ἡ πορεία ἐν τῇ δροσερᾷ ἐσπέρῃ καὶ τῇ ἐρημίᾳ, οὐδενὸς μεριμνῶντος περὶ αὐτῆς, θὰ παρείχεν αὐτῇ ἡρεμίαν, ἣν ἡ ἡμέρα δὲν τῇ παρείχεν. Ἄλλ' ἐὰν ἀπεράσσειε τοῦτο, ὄφειλε νὰ σταθῇ ὅτε θὰ καταπονεῖτο ὑπὸ τοῦ καμάτου· τότε δέ, μὴ δυναμένη νὰ ἐκλέξῃ κατάλληλον τόπον ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, θὰ ἠναγκάζετο νὰ πλαγιάσῃ ἐν τῷ χάνδακί τῆς οδοῦ ἢ ἐν τῷ παρακειμένῳ ἀγρῷ, ὅπερ δὲν ἦτο ἀσφαλές. Τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἀρίστον ἦτο νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀνάπυον εἰς τὴν ἀσφάλειαν καὶ νὰ χρησιμοποίησῃ τὰς ὑστάτας λάμπεις τῆς ἐσπέρας πρὸς ἀναλήθησιν μέρους, ἐν ᾧ κεκρυμμένη καὶ ἐστεγασμένη θὰ ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἐν ἡσυχίᾳ. Τὰ πτηνὰ δὲν κοιμῶνται ἐνωρὶς διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐκλέγῃσιν εὐκολώτερον τὴν κλίνη των; τὰ ζῷα ἤδη ὄφειλον νὰ τῇ χρησιμεύσωσιν ὡς παράδειγμα, διότι ἔζη τὸν βίον αὐτῶν.

Δὲν ἠναγκάσθη νὰ πορευθῇ μακρὰν πρὸς εὐρεσιν μέρους, διὰ τὴν ἐράνη συνοῦν πάσας τὰς ἐγγυήσεις ἄς ἠδύνατο νὰ εὐχθῆ. Διερχομένη κατὰ μῆκος φυτείας τινὰ ἀγκιναρῶν, εἶδε χωρὶκὸν μετὰ τινος γυναικὸς κόκποντας ἀγκινάρας καὶ τοποθετοῦντας αὐτάς ἐντός κανιτρῶν. Ὡς ἐπληροῦντο τὰ κανίστρα, ἐφόρτωνον αὐτὰ εἰς ἀμάξιον ἱσταμένον ἐπὶ τῆς οδοῦ. Αὐτομάτως ἐστάθη νὰ ἴδῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἦλθεν ἕτερον ἀμάξιον μόνιπτον εἰσερχόμενον εἰς τὸ χωρὶκὸν καὶ ὀδηγούμενον ὑπὸ κορασίδος καθημένης ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ.

« Ἐκόψατε τὰς ἀγκινάρας σας; ἐρώνησεν ἡ κορασίς.

— Ἐνα χρόνον κάναμε νὰ τῆς κόψωμε, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός, δὲν εἶνε χωρατὰ νὰ πλαγιάξῃς ἐδῶ· πέρα δὲν νύχτα γὰ νάχῃς τὸ γοῦ σου μὴν ἔρχονται οἱ ἀνακατωσοῦρηδες· τὸ ἐλάχιστο θὰ πλαγιάσω ἀπόψε ἔς τὸ στρωμὰ μου.

— Καὶ τί γίνεται τὸ πρᾶγμα τοῦ Μοννοῦ;

— Αὐτός, μωρ' μάτια μου, κάνει τὸν κουτό· λέει ὅτι πως ἄς εἶν' καλὰ οἱ ἄλλοι πού τοῦ το φυλάνε· μὰ ἀπόψε δὲ θὰ εἶμαι πιά ἐγώ. Καὶ τί χάρι που εἶνε ναῦρεθῇ αὐριο τὸ πρῶτ' ἔσπαστρεμμένο!

Καὶ οἱ τρεῖς ἀνεκἀγγασαν θορυβῶδως, ὑποδηλοῦντες ὅτι οὐδὲν ἔκδηλον τῆς εὐτυχίας τοῦ Μοννοῦ, ὅστις ἐξεμεταλλεύετο τὴν ἐπιτήρησιν τῶν γειτόνων του ἵνα κοιμᾶται αὐτὸς ἡσυχος.

«Μὰ τί χάρι που εἶνε!

— Πρόσμενε μιά στιγμοῦλα, θάρρωμε καὶ μετ' τελειώσαμε.»

Καὶ ὄντως μετ' οὐ πολὺ τὰ δύο ἀμάξια ἀπεμακρύνθησαν πρὸς τὸ χωρὶκον.

«Καὶ πολέμῳ νὰ μου περάσῃς κάλλικο κάλλιτρο, μὲ Σελ. 50, στήλ. 6'».)

Τότε ἡ Πετρίνα ἐκ τῆς ἐρήμου οδοῦ ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐν τῷ σκόφῳ τὴν διαφορὰν τῶν δύο παρακειμένων ἀγρῶν· ὁ μὲν ἦτο γυμνός, αἱ ἀγκινάραι του εἶχον ἐκκοπή, ὁ δὲ ἦτο μεστὸς καρπῶν ἐτοίμων πρὸς ἐκκοπήν. Ἐπὶ τοῦ ἔριου τῶν δύο ἀγρῶν ὕψυτο καλύβη μικρὰ ἐκ κλαδῶν, ἐν ἣ εἶχε διαυκτερεύσῃ ὁ χωρικός ὁ παραπονούμενος διότι, φυλάττων τὴν συγχωμίδην αὐτοῦ, ταυτοχρόνως ἐφύλαττε καὶ τὴν τοῦ γείτονος ἢ Πόσον θὰ ἦτο εὐτυχῆς ἡ Πετρίνα ἐὰν εἶχε τοιοῦτον κοιτῶνα!

Μέλις ἡ σκέψις αὕτη διήλθε τὸν νοῦν τῆς καὶ ἠρώτησεν ἑαυτὴν διατὶ τάχα νὰ μὴ καταλάβῃ τὸν κοιτῶνα ἐκεῖνον; Τί κακὸν θὰ ἦτο ἂν οὐ ἡ καλύβη ἦτο ἐγκαταλειμμένη; Ἐτέρωθεν δὲν ἐφοβεῖτο νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ τις, διότι οὐδεὶς θὰ ἤρχετο ἂν οὐ ὁ ἀγρὸς δὲν εἶχε πλέον καρπούς. Τέλος εἶδεν ἐκεῖ που πλησίον πλινθουργεῖον ἐργαζόμενον, καὶ ἡ καρδία τῆς ἐνεκλήσθη θάρρους, διότι τῇ ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο ἀλωγώτερον μόνη καὶ ὅτι θὰ εἶχε συντροφίαν τὰς ἐρυθρὰς ἐκεῖνας φλόγας τοῦ πλινθουργεῖου τὰς περιστρεφόμενας ἐν τῇ ἡσυχῇ

ατμοσφαιρα της εσπερας μεταξυ των ερημων εκεινων αγρων, ως ο ναυτης εχει εν τη θαλασση τον φaron.

'Αλλ' όμως δεν ετόλμησεν ευθως να λάβη κατοχην της καλύβης ταυτης, διότι διάστημα αδενδρον αρκούτως μέγα εξετεινεται μεταξυ αυτης και της οδοϋ, και ητο προτιμότερον να το διελθη, οτε το σκοπός ηθελε γίνη πυκνότερον. 'Εκάθισε λοιπόν επί του χόρτου περιμένουσα και φανταζομένη πόσον λαμπράν νύκτα θα διήρχετο, εν φ' προ μικρού εφοβείτο μήπως διανυκτερεύση κακώς. Τέλος, οτε πλέον διέκρινε συγκεχυμένα τα περίεξ, εκλέξασα στιγμήν τινα καθ' ην ουδένα θόρυβον ηκουεν εκ της οδοϋ, ερπυσσα εισέδυσε δια μέσου των αγκιναρών και εφθασεν εις την καλύβην, εν η ευρε παρα προσδοκίαν αφθονον στιβάδα άχϋρου κατά γης και δέσμην καλαμιών δυναμένην να χρησιμεύση ως προσκεφάλαιον.

'Από του 'Αγίου Διονυσίου η Πετρίνα ητο ως τι θηρίον καταδιωκόμενον και πλέον η απαξ είχε στρέψη την κεφαλήν να βη μήπως οι χωροφύλακες, οι καταδιώκοντες αυτήν, έμελλον να την συλλάβωσι προς διευκρίνησιν της ιστορίας του κιδθήλου νομισματος' αλλ' εν τη καλύβη τα συνεσπασμένα νεύρα αυτης εξαλαρωθησαν και εν της στέγης κατέσθη επ' αυτην καταπράυνσις μετά συναισθηματος ασφαλείας άμα και πεποιθήσεως τουτο δε ενεψύχωσεν αυτην. Λοιπόν δεν απωλέσθησαν τα πάντα, τα πάντα δεν ετελείωσαν.

'Αλλά ταυτοχρόνως εξεπλάγη παρατηρήσασα οτι επείνα, εν φ', οτε εβάδιζε τη εφαινετο οτι ουδέποτε πλέον θα είχε χρείαν να φάγη και να πίνη.

Του λοιπού τουτο ηδη ητο το μόνον έμβάλλον αυτην εις ανησυχίαν και κίνδυνον, πώς δηλα δή θα ηδύνατο να ζηση επί πέντε η εξ ημέρας δια του υπολειπομένου πενταλέπτου' η παρούσα ώρα ητο μηδέν, αλλά τί θα ητο η αύριον, η μεθαύριον;

'Αλλ' όμως η Πετρίνα δεν αφήκε το ζήτημα τουτο, ει και πλείστου λόγου άξιον, να κατακυριεύση και καταβάλη αυτην τούναντίον άφειλε να κινήθη δραστηρίως να έμείνη μετά καρτερίας, διανοουμένη οτι, αφ' ου είχαν ευρη δωματίον κάλλιστον καθ' ην ώραν παρεδέχετο οτι η οδός ητο το μόνον μέρος, όπου θα ηδύνατο να κοιμηθη, η κορμός δένδρου, αφ' ου να στηρίξη την βάχιν της, βεβαίως θα εβρισκε την έπιούσαν και να φάγη τι. Γι: Δέν το εφαντάζετο' αλλ' όμως η παρούσα αυτη άγνοια δεν άφειλε να την εμποδίση να κοιμηθη ελπίζουσα.

Είπε την προσευχήν της και εξηπλώθη επί του άχϋρου, έχουσα προσκεφάλαιον την δέσμην των καλαμιών άπέναντι αυτης έδλεπε δι' ανοίγματός τινος της καλύβης τας φλόγας του κλινθουρ-

γείου, αίτινες εν τω σκότει της νυκτός συνεστρέφοντο ως λάμψεις φανταστικάι' η δε εκ της αναπαύσεως ευεξία εν τω μέσω ηρσμίας ητις δεν έμελλε να ταρραχθη, κατενίκησε τους σπαραγμούς του στομάγου της.

'Εκλεισε τους οφθαλμούς και πριν η αποκοιμηθη ανεκάλεσεν εις την μνήμη της την εικόνα του πατρός της, ως έπραττε καθ' έσπεραν από του θανάτου αυτού' αλλά την έσπεραν ταυτην μετά της εικόνας του πατρός ηνώθη και η της μητρός, ην προ μικρού προέπεμφεν εις το νεκροταφείον την φοβερήν εκείνην ημέραν' βλέπουσα δε αμφοτέρους κύπτοντας επ' αυτην και ασπαζομένους ως οτε εζων, κατελήφθη υπό λυγμών και καταβλημένη υπό του καμάτου και έτι μάλλον υπό των συγκινήσεων ευρε τον ύπνον.

'Αλλά δεν εκοιμήθη διαρκώς, ει και ο κάματος αυτης ητο μέγας' εκ διαλειμμάτων κύλισμα άμάξης επί του λιθοστρώτου άφύπνιζεν αυτην η η διάβασις άμαξοστοιχίας, η κρότος μυστηριώδης εν τη σιωπή και τη γαλήνη της νυκτός προεκάλει παλμούς της καρδιάς της, αλλά πάρζυτα άπεκοιμάτο. Κατά τινα στιγμήν ενόμισην οτι άμαξα εστάθη πλησίον επί της οδοϋ' άκοούται και βεβαιούται οτι δεν ηκατήθη άκούει ψθιυρον φωνών καταπνιγομένων ανάμικτον μετά κρότου κιπτόντων πραγμάτων έλαφρών. Ζωηρώς ηγέρθη εις τα γόνατα και ειδη διά τινος των όπών της καλύβης. 'Οντως ίστατο άμάξιον κατά το άκρον του άγρου, και τη εφάνη, καθ' όσον ηδύνατο να κρίνη εν τη ώχρᾳ λάμψει των άστέρων, οτι σμιά τις, ανήρ η γυνή, ερριπτεν εκ του άμαξίου κίνιστρα, δύο δε άλλα σκυια παραλαμβάνουσαι αυτά εκόμισον εις τον παρακείμενον άγρον, τον του Μοννου. Τί εσήμαινε τουτο τοιαυτην ωραν;

Πριν ευρη απάντησιν εις την ερώτησιν ταυτην, το άμάξιον άπεμακρύνθη, και αι δύο σκυια εισήλθον εις τον άγρον των αγκιναρών' πάραυτα δε ηκουσε ξηρούς κτύπους μικρούς και ταχείς ως εάν εκοπτόν τι.

Τότε ενόησεν ησαν νυκτοκλέπται, «ανακατωσούρηδες», οίτινες «εξεπαστρευον το πράμμα του Μοννου» ζωηρώς εκοπτον τας αγκινάρας και κατέτασσον αυτάς εντός των κινίστρων, άτινα είχε φέρη το άμάξιον και έμελλεν αναμφιβόλως να επανέλθη να παραλάβη μετά το τέλος της συγκομιδής, να μη μένη επί της οδοϋ κατά την εργασίαν ταυτην και προκαλή τυχόν την προσοχήν των διαβατών.

'Αλλ' αντί να είπη καθ' εαυτην ως οι χωρικοί «μα τί χάξι που είνε!», εφοβήθη, διότι εν ακραεί ενόησε τους κινδύνους εις ους ηδύνατο να ευρεθη εκτεθειμένη.

Τί θα την έκαμνον εάν την ανεκάλυκτον; Πολλάκις είχε άκούση ιστορίας κλεπτών και εγίνωσκεν οτι, όταν καταλαμβάνη τις αυτους επ' αυτοφώρῃ η ταράττη, φονεύουσι τους δυναμένους να μαρτυρήσωσι κατ' αυτών.

Και ναί μὲν κατά πολλά ητο ένδεχόμενον να μη ανακαλυφθη, διότι ίσα ίσα εκλεπτον την νύκτα εκείνην τας αγκινάρας του Μοννου, διότι εγίνωσκον βεβαίως οτι η καλύβη ητο εγκαταλειμμένη' αλλ' εάν καταλαμβάνοντο επ' αυτοφώρῃ και συνελαμβάνοντο, δεν θα ητο δυνατόν να συλληφθη και αυτη; Πώς δε ηθελεν υπερασπίση εαυτην και αποδείξη οτι δεν ητο συνένοχος;

Ταυτα διανοουμένη ησθάνθη εαυτην περιρρυτον εξ ιδρώτος, και οι οφθαλμοί της εθολώθησαν, ώστε ουδέν διέκρινε πλέον περι αυτην, ει και εξηκολούθει άκούουσα τους ξηρούς κτύπους των κλαδευτηρίων των κοπτόντων τας αγκινάρας. Μόνην δε ανακούφισιν της αγωνίας της ευρισκεν αισθανομένη οτι μετα τοιαυτης ζεσεως ειργάζοντο, ώστε μετ' ου πολυ όλος ο άγρος θ' άπεγυμνουτο.

'Αλλά τους διατάραξαν. Μακρόθεν ηκούσθη κύλισμα άμάξης επί του λιθοστρώτου' οτε δ' επλησίασεν, εχώθησιν μεταξύ των κορμών των αγκιναρών τόσο ηκαλώς εξηπλωμένοι, ώστε η Πετρίνα δεν τους έδλεπε πλέον.

Παρελθόντος του άμαξίου επανέλαβον το έργον των μετά δραστηριότητος ανακινισθείσης εκ της αναπαύσεως.

'Αλλ' όμως, καιτοι η «εργασία των εγίνετο μετά μανίας, η Πετρίνα έλεγε καθ' εαυτην οτι ουδέποτε θα περατωθη. 'Οσον ούτω θα ηρχοντο να τους συλλάβωσι και βεβαίως και αυτην.

'Εάν ηδύνατο να φύγη! 'Ανεζήτησε πώς να εξέλθη της καλύβης, όπερ, άλλθως είπειν, δεν ητο και δύσκολόν, αλλά που θα μετέβαινε χωρίς να εκτεθη να κάμη θόρυβον και ούτω πως ν' άποκαλύψη την εκεί παρουσίαν της, εν φ' εάν μη έκινείτο ηθελε διαλάθη αυτους.

Τότε κατεκλίθη, πάλιν και υπεκρίθη την κοιμωμένην, διότι, αφ' ου τη ητο αδύνατον να εξέλθη χωρίς να κινδυνεύση να συλληφθη μετά το πρώτον βήμα, το προτιμότερον ητο να φανη οτι ουδέν είδεν, εάν οι κλέπται εισήρχοντο εις την καλύβην.

Επί τινα έτι χρόνον εξηκολούθησαν την συγκομιδήν των, έπειτα εσύριξαν και κρότος τροχών ηκούσθη επί της οδοϋ και μετ' ου πολυ το άμάξιον εστάθη κατά το άκρον του άγρου. 'Εντός ολίγων λεπτών της ωρας εφορτώθη και άπεμακρύνθη προς τους Παρισίους καλπάζον.

[Έπειτα συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΗΟΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Η μικρά Καίτη είνε μόνη εις την τραπεζαρίαν. Η μητέρα της εξήλθεν, η δε αδελφή της 'Αθανασία μελετά να δάση εξετάσεις. Την προσέχει λοιπόν η υπηρέτρια, η οποία εν ω κάμνει την εργασίαν της βλέπει τί γίνεται εις την τραπεζαρίαν, και έρωτά:

— Είσαι φρόνιμη, Καίτη;
— Ω, ναί, είμαι πολυ φρόνιμη.
Και πραγματικώς παίξει ησυχά με την κούκλαν της εις μίαν γωνίαν. Την κινεί εις την άγκάλην της ως μωρόν, την νανουρίζει και κάποτε τη διηγείται και κανέν παραμυθι.

'Αλλά τουτο δεν είνε δυνατόν να διαρκέση πολυ. Κουράζεται και εις να κάθηται πάντα. 'Αλλως τε η κούκλα άπεκοιμήθη. Την πλαγιάζει λοιπόν η Καίτη εις το κρεββατάκι της και πλησιάζει εις το παράθυρον.

Εκει είνε το πανεράκι του έργοχειρου της μητέρας, όπου της άρσει της Καίτης να σκαλίξη.

Ναί, αλλά η μητέρα άπαγορεύει εις την Καίτην να πειράξη το ψαλίδι, τες βελόνες, και το πλέξιμο.

Η Καίτη αφ' ου επί τινος στιγμάς αντίστη εις τον πειρασμόν, άνέβη εις το καθίσμα της μητέρας, πέρνει τας βελόνας και αρχίζει να πλέκη.

Αι τέσσαρες βελόναι, αι όποσαι κινούνται τόσο γρήγορα εις τας χείρας της μητέρας, κινούνται τόσο δύσκολα εις τας ιδιόκας της, μετ' ολίγον δε χωρίς να ειξεύρη και αυτη πώς, έμπερδεύεται το μαλλί και γίνεται εν φοβερών ανακάτωμα.

Η Καίτη βλέπει με τρόμον το κατόρθωμά της.

Ρίπτει λοιπόν γρήγορα το έργοχειρον εις το πανεράκι, καταβαίνει από το κάθισμα, τρέχει εκτός της τραπεζαρίας και κλαίουσα σιγανά, κάθηται εις την πρώτην βαθμίδα της κλίμακος.

Εκει την στέλλει η μητέρα της όταν κάμη κανέν σφάλμα, και εκεί μένει έως οτου να ζητήση συγχώρησιν και υποσχέθη οτι δεν θα το κάμη ποτέ, πο τ ε ε ι σ τ η ν ζ ω η ν τ η ς.

Την στιγμήν εκείνην κατέδη και η 'Αθανασία κρατούσα το βιβλίον της.

— Καίτη μου, ποίς σ' έβαλε τιμωρίαν; την ηρώτησε φαιδρώς. Τι έκαμες; διατι κλαίεις;

Η Καίτη όρμα εις την άγκάλην της 'Αθανασίας και διηγείται εις αυτην το δυστύχημά της με φωνήν πνιγομένην εις λυγμούς. Έπειτα δε προσθέτει:

— Γι' αυτό εγώ έπτηξα' εκάθησα' στη σκάλα, για να τιμωρηθώ μόνη μου.

— Έλα, μη κλαίης, τη λέγει η 'Αθανασία' που είνε το τ ρ ι κ ω της μητέρας;

ίσως εμπορεί να διορθωθη το πράγμα. Η Καίτη κάθηται εις τους πόδας της 'Αθανασίας, εν ω αυτη επιδιορθώνει την συμφόραν την οποίαν είχε πάθη το έργοχειρον. Μετ' ολίγον δε δεικνύει εις την Καίτην, ητις γίνεται κόκκινη από την χαράν της, οτι το πράγμα διορθώθη έντελώς.

— Ευχαριστώ, αδελφούλα μου. Έπειτα δε προσθέτει δειλώς:

— 'Αθανασία, θα το πής της μητέρας;
— Ω, θα το 'πω, χωρίς άλλο' δεν πρέπει τίποτε να κρυπτωμέν από την μητέρα' όταν μάθη οτι ενόησες το σφάλμα σου και οτι επιμωρήθης μόνη σου, ελπίζω οτι θα σε συγχωρήση. Καί δεν θα το κάμης ποτέ, δεν είνε έτσι;

— Ω, ποτέ εις την ζωή μου! λέγει με τόνον η Καίτη, και έναγκαλίζεται την αδελφήν της.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

'Οραίαν τινα θερινήν έσπεραν, παιδίον τι δώδεκα περίπου ετών και κοράσιον όκταετής έπερικύπτουν συνομιλουύτα.

Την παρελθούσαν ημέραν, η μητηρ των τοις είχαν είπη:

— Φίλιππε, να πᾶς με την 'Ελενίτσα να πής της θείας 'Αγγελικῆς, να έλθη να περάσωμε μαζί την εορτήν της γιορτίας που είνε μετά τρεις ημέρας. Να ξεκινήσετε πρωί πρωί και να έλθητε το βράδυ βράδυ για να μη σας κάψη ο ήλιος. 'Ελενίτσα, ημπορείς να πᾶς μιάμιση ωραν δρόμον και να ξαναγυρίσης; Μην κουρασθῆς, κόρη μου;

— Όχι, όχι, δεν κουράζομαι, ανεφώνησεν η μικρά κόρη, ητις ητο συνηθισμένη να τρέχη έλην την ημέραν.

Η μητηρ συνεβόλευσε τότε τον Φίλιππον να προσέχη την αδελφήν του, την δε 'Ελενίτσαν να υπακούη εις τον αδελφόν της, τους δύο δε να μην άργορήσουν πολυ, και τα δύο παιδια ανεχώρησαν.

Διευθύνθησαν εις το χωρίον της θείας των, ανεκοίνωσαν εις αυτην τους λόγους της μητρός των, αυτη δε υπεσχέθη να έλθη την παραμονήν της εορτής. Τα δύο παιδια, αφ' ου έγευματίσαν εκεί την μεσημέριαν, έπερίμεναν να κλινή ολίγον ο ήλιος και να παρέλθη ο σφοδρός καύσων και έπειτα εξεκίνησαν.

Είχον ηδη πλησίαση αι οικίαι του χωρίου διεκρίνοντο και η ιδιική των εις το άκρον. 'Εν βύσκιον, σχεδόν ποτάμιον, άρκετα πλατύ' αλλ' ολίγον βαθύ έμποδίζει τον δρόμον των.

Το πρωί είχαν εκβάλη τα υποδήματά των και έπερασαν. Η 'Ελενίτσα έσταλαβουτούσε με χαράν, προσπαθούσα να

βρέξη τον αδελφόν της. Ο Φίλιππος έκαμνε τον σοβαρόν και έπιανε την μικράν παιγνιδιάραν άλλοτε μὲν από τον βραχιόνια, άλλοτε δε από το φόρεμα, δια να μη πέση εις το νερόν.

'Οτε εφθασαν πλησίον του ποταμίου τουτου, ο Φίλιππος λέγει εις την αδελφήν του:

— Έλα, βγάλε τα υποδήματά σου, κάμε γρήγορα να περάσωμε' γιατί είνε άργα και θ' ανησυχοῦν εις το σπίτι.

Αυτά λέγων εξέβαλε και αυτός τα υποδήματά του, τα έδεσε με τα δέματά των και τα έπερασεν εις τον λαϊμόν του. 'Αλλ' η 'Ελενίτσα δεν είχε άκομη έτοιμασθη.

— Έλα λοιπόν, κάμε γρήγορα! θέλεις να σε βοηθήσω; ηρώτησε.

Και γονατίσας επί της χλόης ητοιμάζετο να λύση τα δέματα των μικρών της υποδημάτων.

— Όχι, όχι, είπεν η μικρά σηκωθείσα και σύρουσα όπισω έναλλαξ ποτε τον ένα, ποτε τον άλλον πόδα της, όχι δεν θέλω να περάσω. Νά με πάρης εις τον ώμό σου! Δεν περνῶ μονάχη μου.

— Νά τά μας! αυτό έλειψε τώρα' έλα γρήγορα, ακαμάτρα μου. Είσαι βαρειά, και φοβούμαι μη γλιστρήσω εκάνω' ε τες πέτρες και πέσωμε και οι δύο ες το νερό. Έλα, γρήγορα, άπλωσε το ένα ποδάκι σου, να λύσω τα δέματα, ύστερα τάλλο και θα περάσωμε μια χαρά.

— Όχι, δεν μπορώ! ανεφώνει η 'Ελενίτσα κτυπώσα τους πόδας της' θέλω να περάσω πάνω ες τη βάχι σου. Σαν δεν θέλεις, θα πάγω μονάχη μου ως εκεί κάτω που είνε το γεφυράκι και θα περάσω.

— 'Ελενίτσα, είπεν ο Φίλιππος' ξεύρεις πολυ καλά πως ο πατέρας μᾶς είπε να μη περάσωμε από 'κει. Έκει το νερό είνε βαθύ και σαν πέσης από το στενό γεφυράκι που τρέμει ποίς θα σε γλυτώση; Έλα, αδελφούλα μου, έλα να περάσωμε.

'Αλλ' η 'Ελενίτσα είχε σταθεράν απόφασιν να περάση επί της βάχης του αδελφου της και δεν ηθελε ν' αλλάξη γνώμη.

— Καλά λοιπόν, είπεν ο Φίλιππος αφ' ου αι προτροπαι και αι παρακλήσεις του απέβησαν εις μάτην, καλά, θα σε περάσω, αλλά για τον κόπο μου θα μου δώσης το σουγαδάκι που σου έδωκε ο θεός όταν ηλθε από τας 'Αθήνας και που κόντεφες να το χάσης δύο τρεις φορές, και δεν σου χρειάζεται κηλόα.

Η 'Ελενίτσα εσκέφθη προς στιγμήν, εκύτταξε τον αδελφόν της, έπειτα το ποτάμιον και επί τέλους είπε:

— Καλά, θα σου το δώσω.

Και ως δια να επικυρώση την συμφωνίαν έτεινε την μικράν της χείρα προς τον αδελφόν της, όστις έθλωπεν αυτην έλαφρώς' έπειτα δ' έλαβε την 'Ελενίτσαν

ἐπὶ τῆς ῥάχειός του· ἐξετάζων δὲ μετὰ τὴν ῥάβδον τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ ἐπροχώρει ἑραδῶς καὶ μετὰ προφύλαξιν.

— Ντέ! ἐφώναζεν εὐθύμως ἡ Ἐλενίτσα στερεῶς κρατουμένη μετὰ τοὺς δύο θραχιονιάς τῆς διὰ τῶν ὁποίων εἶχεν ἐναγκαλισθῆ τὸν λαιμὸν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ντέ!

— Μὴ κουνιέσαι τόσο πολύ, εἶπεν ὁ Φίλιππος γελῶν καὶ αὐτὸς ἀλλ' ὄχι τόσο. Ἄν δὲν κάθῃσαι ἤσυχά, θά πέσωμε καὶ οἱ δύο μας ἔς τὸ ποτάμι. Καὶ ποῖον θά μαλώσῃ ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα; Ἐμένα' ἐγὼ ὑποαχέθηκα νὰ σε προσέχω.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἐξηκολούθησεν ὁ Φίλιππος:

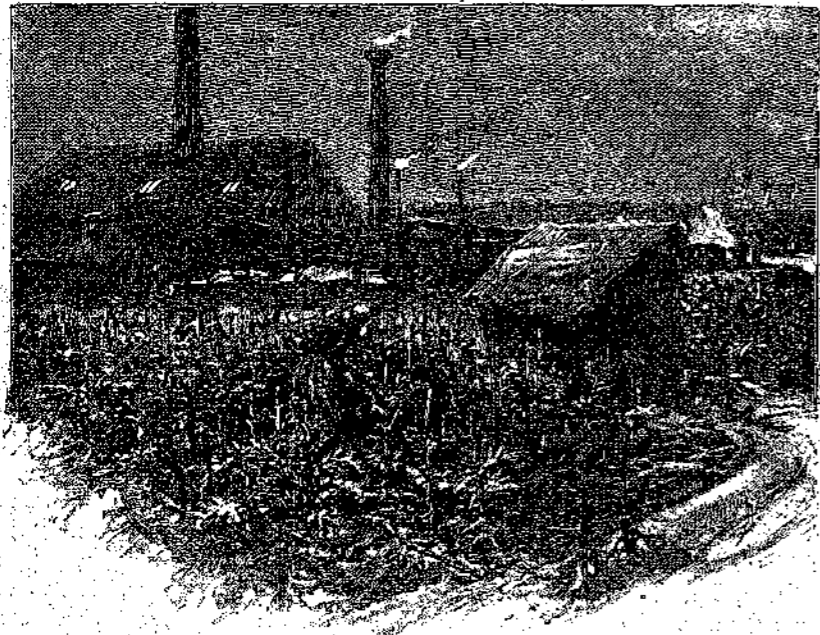
— Βλέπεις πῶς εἶσαι μικρὰ ἀκόμη καὶ ἀκατάστατος; Καλὰ ἔκαμες νὰ μου δώσῃς τὸ σουγιαδάκι σου.

ἐγὼ θά πῆγαίνα ἤσυχος ἔς τὸ σπιτάκι μας καὶ οὔτε θά γυρνοῦσα νὰ σε ἰδῶ ἂν ἐφώναζες, ἂν ἐκλαίεις. Τὸ ξεῦρες πῶς δὲν θά το κάνω αὐτό, γὰρ τοῦτο με περιπαίξεις. Δὲν εἶνε καλὸ αὐτό που κάνεις. Ἐλάναμε συμφωνία' μοῦ ἐδώκες καὶ τὸ χερί σου. Ἄλλη φορά δὲν θά πιστεύω πλέον ἔς τὸ λόγο σου. Πέ μου, εἶπες ἢ ὄχι πῶς θά μου δώσῃς τὸ σουγιαδάκι;

— Μπορεῖ καὶ ναι, μπορεῖ καὶ ὄχι, ἀπήνησεν εἰς τὸν αὐτὸν τόνον ἡ Ἐλενίτσα, ἐπειτα δὲ προσέθεσε με ζωηρότητα.

— Ἐπίστευσές πῶς θά σου εἶδνα ἔς τ' ἄλγηθινὰ τὸ σουγιαδάκι μου; Τὸ εἶπα ἔτσι, γὰρ νὰ περάσω τὸ ποτάμι. Καὶ ἐγέλασε δυνατὰ.

— Τότε λοιπὸν εἶσαι ψεύτρα καὶ κα-

« Ἐρπονσα εἰσέδουσε διὰ μέσου τῶν ἀγκυναρῶν (Σελ. 58, στήλ. α')

— Σοῦ τῶδωκα; Μπορεῖ καὶ ναι μπορεῖ καὶ ὄχι.

— Πῶς καὶ ναι καὶ ὄχι, εἶπεν ὁ Φίλιππος σταθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ καὶ προσπαθῶν νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τῆς ἀδελφῆς του, τὸ ὁποῖον ἦτο κρυμμένον ὀπίσθεν τοῦ ὄμου του. Τί θά πῆ αὐτό; Εἶπες ἢ δὲν εἶπες πῶς θά μου το δώσῃς;

— Μπορεῖ καὶ ναι, μπορεῖ καὶ ὄχι! ἐπανέλαβεν ἡ Ἐλενίτσα μετὰ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθήριζον μετὰ κενεντρέχειαν.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἐγέλα πλέον διόλου.

— Ξεῦρες, Ἐλενίτσα, πῶς δὲν εἶσαι καλὴ; τῆ εἶπε σοβαρῶς. Ὅλοι σε χαϊδεύουν καὶ σὺ τὸ πῆρες ἐπάνω σου. Ἄν ἤμουν κακός, θά σ' ἐπῆγαίνα πίσω καὶ θά σᾶφινα ἔς τὴν ἄκρα τοῦ ποταμοῦ καὶ δὲν θά μ' ἐννοίαζε καθόλου τί θάκαμες

κῆ, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Δέν σ' ἀγαπῶ πλεῖα.

Εἶχον ἐξέλθῃ ἤδη ἀπὸ τὸ ποτάμιον. Ὁ Φίλιππος κατεβίβασε τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἐπειτα χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῆς, χωρὶς μάλιστα νὰ φορέσῃ τὰ ὑποδήματα του, ἐπροχώρησε με βῆμα ταχὺ.

Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σκοτιδιάζῃ ἡ δὲ Ἐλενίτσα, ἥτις ἐφοβεῖτο τὸ σκότος, ἔτρεχεν αἰσθημαίνουσα, προσπαθοῦσα νὰ φθάσῃ τὸν ἀδελφὸν τῆς, καὶ δὲν ἐγέλα πλέον, διότι ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι ἐφάνη κακὴ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς, ὅστις ἦτο πάντοτε τόσο καλὸς πρὸς αὐτήν.

Ὁ Φίλιππος δὲν εἶπε τίποτε εἰς τοὺς γονεῖς του· ἀλλ' ἐπλάττισε χωρὶς νὰ φιλήσῃ τὴν Ἐλενίτσαν, ὅπως συνήθιζε, ἔλθῃ δὲ τὴν ἐβδομάδα δὲν ἐπῆγε νὰ παίξῃ μαζί τῆς, ὅπως ἔκαμνε συνήθως ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τῆς μᾶμνης, ὁ πατὴρ τῶν παιδιῶν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν δυσηρεστημένος.

Ἐν ᾧ δὲ εἰδείπνει, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ὁ Μανώλης, ὁ γείτονάς μας μοῦ ἐπαίξε ἕνα ἀσχημὸν παιγνίδι. Ξεῦρες, γυναῖκα, ὅταν ἀγόρασα τὸ λιθάδι ποῦ εἶνε κοντὰ ἔς τὸ ποτάμι, ὁ Μανώλης εἶπε πῶς θά ἄφαινε νὰ περνοῦμε ἀπὸ τὸ δικό του, θάφαινε νὰ κάνωμε ἕνα δρομάκι. Τὸ εἶπε τότε· ἐγὼ δὲν του ζήτησα χρετί, γιατί ἐπίστευσα τὸ λόγο του· τώρα ἔρχεται καὶ λέγει πῶς το εἶπε ἔτσι, ὄχι ἔς τὰ σοβαρά. Ἐγὼ ποτε δὲν θά τῶκανα τέτοιο πράγμα. Ἡμεῖς ἔς τὴν οἰκογένεια κρατοῦμε τὸν λόγο μας. Ὁ μακαρίτης ὁ παπποῦς μοῦ ποῦ ἦτο δίκαιος καὶ σωτὴς ἀνθρώπος, ἔλεγε πάντα: «Καὶ ἔς τὰλόγά σου ἀκόμη νὰ δώσῃς τὸν λόγο σου, πρέπει νὰ τον κρατήσῃς.» Καὶ ὅπως το ἔλεγε, τὸ ἔκαμνε γιατί ἦτο τίμιος ἀνθρώπος.

— Ἐλενίτσα μου, τί ἔχεις; ἤρωτησεν ἔξαφνα ὁ πατὴρ παρατηρῶν τὴν κόρην του. Κλαίεις; τί ἔχεις, κόρη μου;

Ἡ Ἐλενίτσα, μὴ δυναμένη νὰ κρατηθῇ ἐξερράγη εἰς λυγμούς καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

— Φίλιππε, εἶπε, νὰ πᾶρ' ἔο, κ' ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι σὰν τὸν παπποῦ τοῦ πατέρα, νᾶμαι καλὴ.

Καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὸ σουγιαδάκι τῆς.

Σοφία Δημοῦ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Εἰς τ' ἀνοικτὰ καράβια ἑνὸς ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ, μέσα εἰς πολύτιμα δοχεῖα ἦσαν μαζί μετὰ τὰ ἀληθινὰ ἀνθὴ καὶ ψευδῆ, τὰ ὁποῖα ἔσειον τὴν κεφαλὴν τῶν ἐπάνω εἰς τὰ συρμάτινα στελέχη των καὶ εἰδείκνυον ὑπερῆφανα τὴν εὐμορφίαν των. Ἐξαφνα ἤρχισε νὰ ψιγαλιζῇ. Τὰ ψευδῆ ἀνθὴ παρκατέλασαν τότε τὸν Δία, νὰ μὴ βρέξῃ.

— Ὁ Ζεῦ, εἶπε νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ βροχὴ, τί θά ὠφεληθῇ ἀπ' αὐτὴν ὁ κόσμος; εἰς τὸν δρόμον δυσκολεύονται νὰ περάσουν οἱ ἀνθρώποι καὶ μόνον λάσπη καὶ ἀηθία εἶνε παντοῦ.

Ὁ Ζεὺς ὁμοῦ δὲν ἤκουσε τὴν μωρὰν παράκλησίν των, ἀλλὰ ἔστειλεν εὐεργετικὴν βροχὴν, ἡ ὁποία ἔπαυσε τὴν πνηγρὰν ἔσπην. Δροσιὰ καὶ χάρις ἐσκορπίσθη παντοῦ, τὸ δὲ ἀπαλὸ χορτάρι ἐφόρεσε νέαν στολήν.

Τὰ ἀληθινὰ ἀνθὴ ἠνοιξαν καὶ ἐμασχοδόλουν, καὶ ἦσαν ὠραιότερα ἀπὸ πρὶν, μόνον τὰ ψευδῆ ἀνθὴ μετὰ τὰ ψευδῆ στολίδια, κατήνησαν ἑλεεινὰ καὶ ἀσχημὰ καὶ τα ἔρριψαν εἰς τὰ σκουπίδια.

Ἐκ τῶν μύθων τοῦ ΚΡΙΑΦΙ

ΚΑΡΑΒΙ ΚΑΡΑΒΑΚΙ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὅσοι κατοικεῖτε εἰς μέρη παραθαλάσσια, βλέπετε τὰ καράβια πῶς ταξιδεύουν εἰς τὸ πέλαγος· ἀλλὰ ἐρχονται εἰς τὸν λιμένα, ἀλλὰ τραβοῦν τὸ δρόμον τους καὶ πηγαίνουν εἰς μακρυνὰ μέρη.

Ὁ Γκίκας, ἡ Ἄννα, ὁ Παντελῆς καὶ ὁ Γεωργάκης κατοικοῦν εἰς τὸν Πειραιᾶ· τὸ σπιτί των εἶνε ψηλά καὶ βλέπουν νὰ περνοῦν ὄλοένα καράβια καὶ βαπόρια, καὶ τὴν νύκτα ποῦ δὲν φαίνονται, βλέπουν τὰ κόκκινα καὶ τὰ πράσινα φῶτὰ των.

Πολλὲς φορές εἶπαν τὰ παιδιά:

— Ἀχ! νὰ εἶχαμε καὶ ἐμεῖς ἕνα καράβι, νὰ κάνῃ ταξείδια!

Ὁ Γκίκας ποῦ κόβει εἰς ὄλα τὸ κεφάλι του, εἶπε:

— Ἐγὼ θά το κάνω τὸ καράβι!

Καὶ ἐπῆρε ἕνα κομματί ξύλο καὶ μετὰ τὸ μαχαίρακι του τὸ ἐθαβούλωσε, τοῦ ἔκαμε καρίνα, τοῦ ἔκαμε πλώση καὶ πρύμνη καὶ κατάστρωμα, τοῦ ἔβαλε κατάρτια καὶ σχοινιά, τοῦ ἔκαψε πανιά καὶ μὴδὲ τὴν σημαῖα δὲν ἐλησμόνησε.

Τὸ καράβι ἦτανε ἕτοιμο. Ἄλλὰ πῶς νὰ ταξειδεύσῃ; Ἐλεγε ἡ θάλασσα.

Ἄς πῆγαίναν ἔς τὴν ἀκρογιαλιάν, θά εἰπῆτε.

Ὡ, ὄχι. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶπαν εἰς τὰ τέσσαρα ἀδέλφια νὰ μὴ πηγαίνουν μόνον τῶν κοντὰ ἔς τὴ θάλασσα· εἰμπορεῖ νὰ πάθουν κανέν δυστύχημα.

Καὶ τὰ καλὰ παιδιά, ὅτι τοὺς εἶποῦν οἱ γονεῖς των τὸ νομίζον ἱερὸν καὶ δὲν παρακούουν.

Ποῦ νὰ εὗρουν λοιπὸν θάλασσαν;

Ὁ Γκίκας το ἐσκέφθη πάλιν.

— Ἄς κάμουμε μιὰ δική μας θαλασσοῦλα. Ἐλάτε ἔς τὸ μαγειρεῖο.

Ἐπῆραν τὸν κάδδον, ἐχυσαν ἀρκετὸ νερὸ μέσα μετὰ τὸ

ποτιστήρι καὶ ἔβαλαν μέσα τὸ καράβι. Καλὸ ταξεῖδι!

Ἡ θάλασσα τοῦ Γκίκα δὲν εἶνε καθόλου ἐπικίνδυνος· δὲν ἔχει κύματα. Εἶνε ἤσυχη· πάρα πολὺ ἤσυχη· ἔχει ὄλο γαλήνη· κάλυμα, ὅπως λέγουν οἱ ναυτικοί· τὸ καράβι δὲν κινεῖται ἀπὸ τὴ θέσι του.

Τότε λέγει ὁ Παντελῆς:

— Δὲν φυσάει καθόλου μέσα ἔς τὸν κάδδον· νὰ φέρω τὸ φουσερό;

Καὶ μετὰ τὸ φουσερὸ κάμνει ἀέρα, καὶ τὸ καράβι ταξιδεύει πρῶτα μετὰ φουσκωμένα πανιά, καὶ ὁ μικρὸς Γεωργάκης ποῦ μόλις φθάνει ἔως τὸν κάδδον, τραγουδαῖ νόστιμα τὸ τραγουδάκι ποῦ ἀκούει νὰ το τραγουδοῦν τόσο συχνὰ μεγάλοι καὶ μικροί:

Καράβι, καράβι ποῦ πᾶς γιάλό γιάλό, Ἄν εἶσαι γὰρ τὴν Πόλι νάρθω κ' ἐγὼ νὰ ἰδῶ.

Η ΧΡΥΣΗ ΒΡΟΧΗ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ήτο νέος έως δεκα εννέα ετών ήτο εξυμνος και δραστήριος...

Οι αγροί ούτοι ήσαν παρημελημένοι και ακαλλιέργητοι, πλήρεις άκανθών...

Εσπέραν τινά, εν ώ ευρίσκειτο εις ένα αγρόν του, έχων τας χειράς του εις τα θυλάκιά του...

Λάβε, καλή μου γερόντισσα, τή ειπε το ξέρω, δεν θα πλουτήσης...

Σ' ευχαριστώ, παιδί μου' η καλή καρδιά διδεις αξίαν...

Και τί ειμπορείς να κάμης; ηρώτησε με εκπληξιν ο νέος.

Θά σου ειπώ ένα μυστικόν, το όποιον ειμπορεί να σε κάμη πλουσιώτερον...

Ο Γιαννούλης ήνοιξε τούς όφθαλμούς του, ως γάτος πεινασμένος εις πόν...

Και ποιο εινε αυτό το μυστικό; ηρώτησε.

Τα χωράφια σου έχουν το χάρισμα της χρυσής βροχής...

εύρη' αλλά πρέπει να έργεται πάντα πρώτος και ν' αρχίξη τή δουλειά...

Και τί πρέπει να κάμη κανείς δια να μαζέψη το χρυσάφι;

Φθάνει μονάχα να ειπή: 'Χωράφια, δότε μου πίσω ό,τι σας έδωκα.

Ο Γιαννούλης εξήγησε και άλλας λεπτομερείας, εις τας όποιās απεκρίθη η γραία...

Τήν επαύριον πριν ανατείλη ακόμη ο ήλιος, εσηκώθη, έλαβε την σκαπάνην...

Η ελπίς της χρυσούς βροχής τον έφερε καθ' εκάστην εις τον αγρόν του...

Παρήλθε το πρώτον έτος, παρήλθε και το δεύτερον, ήλθε και το τρίτον...

Ο Γιαννούλης ελθών από την αύγην διέτρεψε τούς αγρούς του, μη βλέπων άλλο...

Κατηραμένη γραία, ανεφώνησε με έγέλασες!

Εμπρός σου εινε, ειπεν η πιωχή γραία, ήτις ήλθε πλησίον του αγρού.

Δέν την βλέπεις εις τα στάχυα που γέρνουν...

Και ποιο εινε αυτό το μυστικό; ηρώτησε.

δίκεις και ζήεις πλούσια. 'Ας σου ειπώ ακόμη και αυτό, και ειπέ το εις τούς γείτονας...

Ενθυμηθήτε τούς λόγους τούτους, μικροί μου αναγνώσται' ο νοός μας εινε...

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΑΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΦΩΚΗ

Η φώκη εινε ζώον μαστοφόρον, γεννά δέ ζωντανά τέκνα και τρέφει αυτά με το γάλα της...

Η φώκη εκ των εμπροσθεν ομοιάζει με κύβη, έχει δέ και δόντιας ως ούτος...

Το πράγμα εινε κολλό σπουδαίον, άλλ' υπάρχει εν ιατρικόν' πρέπει όμως να το μεταχειρισθής ακριβώς...

Τότε ο ιατρός επήγγεν εις το άλλο διαμάτιον όπου είχε το φαρμακείον του...

Τήν φώκην αλιεύουσιν οι άνθρωποι πρό πάντων δια το λίπος αυτής...

γασίαν των δερμάτων, εις την σαπυνοποιίαν και εις τον φωτισμόν ακόμη.

Το δέρμα της φώκης εινε άνωθεν μεν σπιερών κόκκινον, κάτωθεν δέ τερδλευκόν και καλύπτεται από μακράς τρίχας...

ΦΙΛΟΖΟΙΟΣ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Περί τα τέλη της παρελθούσης εκατοντητηρίδος εκη εις τινα πόλιν της Πελοποννήσου περίφημος σοφός ιατρός...

Μίαν ημέραν ήλθε πρός τον ιατρόν ευρωστός τις γυνή και εκήτει να ιατρευθή την δυστυχίαν της...

Ο ιατρός αφήκε την πολύλογον και ολύβρον γυνάικα να ειπή όσα ήθελε...

Το πράγμα εινε κολλό σπουδαίον, άλλ' υπάρχει εν ιατρικόν' πρέπει όμως να το μεταχειρισθής ακριβώς...

Τότε ο ιατρός επήγγεν εις το άλλο διαμάτιον όπου είχε το φαρμακείον του και έφερε...

Ο κατήρ επιστρέψας έξ Αθηνών έφερε διάφορα παιχνίδια εις τα τέκνα του...

τότε βγάλε το ιατρικόν από το στόμα σου' όταν όμως ξαναπήσῃ το πάθος...

Η γυνή εκείνη ήλθε μετά τινα καιρόν εις τον ιατρόν και τῷ ειπε: 'Ιατρέ, σ' ευχαριστώ...

Καλά, ιατρέ μου' θα κάμω όπως μου διατάξεις.

Μετά τινα καιρόν ο ιατρός συνήγγησε και πάλιν την γυναίκα:

Αί, πώς πηγαίνει η άρρώστια τού άνδρός σου;

Φώκη.

Ευλογημένος να είσαι, ιατρέ μου' τώρα πού μου έδωκες το δυνατότερο...

ΓΙΑΤΙΑ ΦΙΑΛΟΝΕΡΘΙΝΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εβάρστον ασυστατικόν. Ο παντοπόλης: 'Εχω ανάγκην από ένα παιδί...

Ω, όσο γι' αυτό, άφαντικό, έννοια σου! Τού υιού τού άλλου μου άφαντικού με μία γραδιά...

Η μητηρ: 'Κλείσε, Κώσστα, το παράθυρο και κλείσε πρός έξω...

Ο κατήρ επιστρέψας έξ Αθηνών έφερε διάφορα παιχνίδια εις τα τέκνα του...

Και πώς πηγαίνουν λοιπόν τα Γαλλικά, Λευκή Βιολέττα; 'Ηρμισες νά τα έννοήσ;...

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Φίλησέ μου τον Παχίν Τσίρον και ειπέ του να μου γράψη και αυτός επιστολάς...

Μετά το 3δον φύλλον τού Γιαννούλη Σωπάρου, φίλε Σπαμάθη, δεν έιεδόθη άλλο...

Είς πάντας τούς διαγωνισμούς μου είσαι ευπρόσδεκτος, Άδρα τού Φαλήρου...

Ελευρω πόσα μαθήματα έχει μια μαθήτρια της τρίτης τού Γυμναστίου...

Γράψε μου γραμματάκια, φιλάτη Βερρηλία Λαζηνικολή, να βλέπω τας προόδους σου.

Ναι, Πάντοπος Άθηνα, έλαβα τα περυσινά. Ποια εινε αι δύο φίλοι σου...

Αύσκολον, φίλε μου Γεώργιε Άναστασιάδη, να λησται κατά πολλούς τρόπους...

Εκλεξον σὺ εν ψευδώνυμον, φίλε Γ. Γγγλέση και εγώ θα σου ειπω αν το εγκρίνω...

Πολύ πολύ σ' ευχαριστώ, Πλοίαρχε Μαγκαρού, δια τας κραταιότητας σου...

Πολλάς, πολλάς ευχαριστίας, φίλε Μ. Γ. Ησαία. 'Η δι' έργων εκδήλωσες...

Και πώς πηγαίνουν λοιπόν τα Γαλλικά, Λευκή Βιολέττα; 'Ηρμισες νά τα έννοήσ;...

Ναι, Αι-Κού-Τούγγι, δύνασαι νάνικαταστή...

